

Sygn. akt I C 1779/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Mosór

Protokolant: Justyna Pasiak

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) ***Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W.***

przeciwko ***E. K. (1)***

o zapłatę kwoty 2 831,26 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wystąpiła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej E. K. (2) kwoty 2831,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 381,06 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 2411,20 zł od dnia 01 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że w dniu 01 września 2013 roku nabyła przedsiębiorstwo (...) S.A. oraz wierzytelności z tytułu umowy o kredyt konsumencki nr (...) zawartej przez pozwaną z w/w przedsiębiorstwem w dniu 22 lipca 2013 roku. Podniosła, że pozwana zobowiązała się spłacać kredyt w miesięcznych ratach i pomimo tego, do dnia dzisiejszego należność wynikająca z przedmiotowej umowy nie została spłacona w całości. W związku z rażącym naruszeniem przez pozwaną warunków umowy – brakiem spłat, wypowiedziano w/w umowę. Po upływie okresu wypowiedzenia w dniu 21 stycznia 2014 roku całe zobowiązanie zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Pomimo upływu wyznaczonego ostatecznego terminu spłaty zobowiązania, pozwana nie zwróciła całości zobowiązania. Wskazała, że na zadłużenie pozwanej składają się: kwota kapitału w wysokości 2411,20 zł, kwota odsetek naliczonych na dzień sporządzenia pozwu w wysokości 381,06 zł i kwota kosztów monitów i upomnień w wysokości 39 zł. Zaznaczyła, że wniosła również o zasądzenie dalszych odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych (czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP) w stosunku rocznym, albowiem prawo do ich dochodzenia zostało zastrzeżone w umowie. Na dowód istnienia oraz obowiązku spełnienia tego świadczenia strona powodowa przedłożyła umowę o kredyt konsumencki nr (...) zawartą przez pozwaną z (...) Finanse S.A. w dniu 22 lipca 2013 roku wraz z załącznikami, zestawienie wpłat z dnia 31 lipca 2014 roku oraz umowę przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 roku.

Postanowieniem z dnia 17 września 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód

w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty z uwagi na wątpliwości co do legitymacji procesowej pozwanej i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

Z uwagi na wyraźne złożenie przez kredytobiorczynię podpisu Sąd orzekający w oparciu o weryfikację numeru PESEL ustalił, iż pozwana nosi nazwisko „K. (1)”, a nie „K. (2)” jak zostało to oznaczone w pozwie. Dlatego też mając na uwadze stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 czerwca 1980 roku, IV CR 182/80, Sąd skonkretyzował pierwotne oznaczenie strony poprzez przyjęcie właściwego nazwiska pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lipca 2013 roku pozwana E. K. (1) zawarła z (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. umowę o kredyt konsumencki na zakup towarów i usług nr (...). Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 2833,43 zł. Przedmiotowa umowa została zawarta na okres do dnia 22 lipca 2015 roku i na jej podstawie pozwana zobowiązała się dokonywać spłaty kredytu wraz z odsetkami i wszelkimi kosztami kredytu w 24 miesięcznych ratach (przy czym pierwsze 23 raty w wysokości 118,06 zł i ostatnia rata korygująca w wysokości 118,05 zł). Pozwana nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania, co skutkowało wypowiedzeniem przez Bank zawartej umowy i postawieniem w stan wymagalności kwoty zadłużenia.

Dowód: umowa o kredyt konsumencki z dnia 31 lipca 2014 roku nr (...) wraz z załącznikami – k. 19-23

zestawienie wpłat z dnia 31 lipca 2014 roku – k. 18

W dniu 30 sierpnia 2013 roku (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. zawarła ze stroną powodową (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności. Strony tej umowy zważyły, że (...) Finanse S.A. zamierza zbyć, a (...) Bank S.A. zamierza nabyć przedsiębiorstwo, którego składnik stanowią wierzytelności opisane w tej umowie. Jednocześnie strony umowy przyjęły, że stanowi ona załącznik nr 9 do Umowy Przeniesienia Przedsiębiorstwa oraz Przejęcia Długu.

Dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 r. - k. 24-29

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne i tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c., wydając wyrok zaoczny, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwana zachowała postawę całkowicie bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiła się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c..

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje, bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

Ciężar dowodowy we wskazanym zakresie spoczywał zatem na stronie powodowej. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Zdaniem Sądu, strona powodowa nie udowodniła, po pierwsze, legitymacji czynnej, po drugie, swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności strona powodowa powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej i jego wysokość, jak też swoją legitymację czynną. W sprawie brak jest tymczasem jakichkolwiek dowodów, które świadczyłyby o tym, że wierzytelność przysługująca pierwotnemu wierzycielowi została przelana na rzecz strony powodowej. Nie wynika to bowiem ponad wszelką wątpliwość z umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 roku. Po pierwsze w tym zakresie wskazać należy, że analiza treści tej umowy wskazuje, że intencją stron umowy było przede wszystkim zbycie przez (...) Finanse S.A. a przez (...) Bank S.A. nabycie „przedsiębiorstwa”, którego składnikami są m.in. wierzytelności opisane w tej umowie, co miało zostać potwierdzone odrębną umową o przeniesieniu przedsiębiorstwa. Umowa przelewu wierzytelności stanowić miała natomiast jedynie załącznik nr 9 do Umowy Przeniesienia Przedsiębiorstwa oraz Przejęcia Długu. Poza stwierdzeniem strony pozwanej w uzasadnieniu pozwu, iż w dniu 01 września 2013 roku nabyła ona przedsiębiorstwo (...) S.A., w tym wierzytelność z tytułu umowy o kredyt konsumencki nr (...) z dnia 22 lipca 2013 roku, brak jest jakiegokolwiek miarodajnego dowodu potwierdzającego, że do przejęcia przedsiębiorstwa wraz z przedmiotową wierzytelnością doszło. Strona powodowa bowiem nie przedłożyła do akt sprawy istotnej umowy przeniesienia przedsiębiorstwa i przejęcia długu. Okoliczność ta nie wynika także z zapisów odpisu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (który zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym stanowi dokument urzędowy), którego odpis – ze stanem praw na dzień 17 czerwca 2014 roku – załączyła do pozwu strona pozwana.

Po drugie, strona powodowa nie dołączyła jakichkolwiek załączników do umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 roku zawierających wykaz przelanych wierzytelności. Sam w/w dokument świadczy tylko o zawarciu umowy sprzedaży wierzytelności, ale nie wynika z nich, jakie konkretne wierzytelności miały zostać przeniesione na stronę powodową. Za dowód w niniejszej sprawie, pozwalający na uwzględnienie powództwa, nie sposób uznać także szczegółowego wykazu odsetek z dnia 31 lipca 2014 roku, albowiem dokument ten nie przesądza, że faktycznie strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanej.

Stosownie więc do treści art. 6 k.c. strona powodowa nie wykazała swojego prawa do wierzytelności.

Wskazać również należy, że na podstawie załączonych do sprawy dokumentów, Sąd nie jest w stanie także stwierdzić czy pozwana posiadała w ogóle jakiekolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela. Na uzasadnienie żądania strona powodowa przedłożyła jedynie wskazaną powyżej umowę o kredyt konsumencki, a zatem wykazała jedynie podstawę ewentualnego roszczenia. Dowód ten potwierdza jedynie istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwanym a cedentem. Nie przedstawiła natomiast miarodajnych dokumentów źródłowych wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanej. Na tę okoliczność przedstawiła jedynie szczegółowy wykaz odsetek umownych naliczanych od kwoty kapitału w wysokości 2411,20 zł w okresie od 22 lipca

2013 roku do dnia 20 stycznia 2014 roku oraz odsetek karnych w okresie od dnia 22 sierpnia 2013 roku do dnia 31 lipca 2014 roku. W ocenie Sądu, dowód ten nie stanowi wiarygodnego dowodu wskazującego na rzeczywiste zadłużenie pozwanej w zakresie kapitału i należnych odsetek. Stanowi on dowolne zestawienie danych przez osobę go sporządzającą. Nie uszło przy tym uwadze Sądu, iż suma zestawionych kwot odsetek wskazanych w tym zestawieniu jest inna niż kwota odsetek podanych w pozwie. Nadto nie sposób przyjąć udowodnienia przez stronę powodową poniesienia przez nią ewentualnych kosztów postępowania windykacyjnego oraz ich wysokości. Na potwierdzenie poniesionych w tym zakresie kosztów strona powodowa przedłożyła jedynie tabelę opłat o prowizji dla kredytów konsumenckich na zakup towarów i usług (...) S.A., z której wynika jedynie wysokość opłat za dokonywanie przez kredytodawcę czynności. Strona powodowa nie udokumentowała natomiast wykonanych pod adresem pozwanej monitów i upomnień, a tym samym nie udowodniła, iż w tym zakresie poniesione zostały koszty w kwocie 39 zł.

Na zakończenie wskazać należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć także wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanej, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów, uzasadniających roszczenie, winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia dochodzonych wierzytelności, jak i skutecznego dokonania ich przelewu na jej rzecz, należało powództwo oddalić.